

Undervisningsministeren (K. B. Andersen): Det spørgsmål, som hr. Dupont rejser, vedrører jo et overordentlig vigtigt og helt centralt problem i forbindelse med den megen tale, som vi alle fører — og vel er enige om — gående ud på, at der bør være lige adgang til uddannelse.

Det er givet, at det er rigtigt, som det blev sagt, at der er masser af tilfælde, hvor det i virkeligheden er de geografiske forhold, afstanden til uddannelsesstedet, der er den største hindring for en uddannelse, og som giver de største forskelle i mulighederne for de forskellige grupper af unge. I den gældende bekendtgørelse om stipendier fra uddannelsesfonden til gymnasieelever er blandt de forhold, der lægges til grund ved transgvurderingen, bl. a. udtrykkeligt nævnt

„særlig store udgifter til befordring mellem hjem og skole“

Jeg kan også for en ordens skyld — i anledning af et tilfælde, som i den sidste tid har været ret meget omtalt i pressen, og som vedrører en kvindelig gymnasieelev — tilføje, at der netop til den pågældende sidste år var ydet 2.000 kr. — det var det maksimale støttebeløb, der blev ydet elever på det pågældende gymnasium; der er endnu ikke, mig bekendt da, foretaget uddeling for indeværende år det pågældende sted. Men selv om der altså tages hensyn til befordringsudgifter — og der bliver taget hensyn dertil under den nuværende ordning — er det helt klart, at de nugældende regler ikke løser det problem, som hr. Dupont fremdrager, heller ikke i det omtalte aktuelle tilfælde.

Nogle steder i landet har man så, som det også blev nævnt i hr. Duponts motivering, forsøgt at løse problemerne ved midlertidige ordninger på amtsbasis. I et enkelt tilfælde — det her nævnte med Randers amt — har man med hjemmel i skoletilsynsloven givet statsrefusion for halvdelen af transportudgifterne enkelte år. Den ordning har man imidlertid desværre ikke kunnet fortsætte med i år, da den pågældende finanslovbevilling slet ikke vil være tilstrækkelig til en generel løsning af problemerne landet over. Vi arbejder derfor i øjeblikket i ministeriet på at finde frem til en virkelig generel løsning af gymnasiasternes transportproblemer, måske mere eller mindre på linje med de gældende regler om til-

skud til lærlingenes befordring; her er et område, hvor lærlingene — selv om deres ordning heller ikke er fuldkommen — er foran. En sådan løsning forudsætter imidlertid for det første principielle overvejelser af, i hvilket omfang det er en kommunal opgave, og i hvilket omfang det er en statslig opgave — altså netop det, hr. Dupont var inde på. Der er jo lidt af en refusionsmani nogle steder; jeg indrømmer dog, at her kan der sikkert være vældig god grund til en statslig refusion. Men det kræver jo nogle penge. Det kræver en særlig bevilling på finansloven. Jeg mener personlig, at dette spørgsmål bør have en høj prioritet blandt ministeriets mange uopfyldte ønsker, men alle i dette ting ved, hvor vanskeligt det er at få de bevillingsrammer, vi nu engang har, til at strække til over for de mange uddannelsesopgaver, der dukker op.

Men som sagt: der arbejdes med spørgsmålet, og jeg er enig i, at før vi får skaffet gymnasieelever i de egne, hvor der er langt til gymnasier, en rimelig transportordning, er der ikke lige adgang til de muligheder, gymnasiet byder på.

Hvad højere forberedelseseksamen angår, kan jeg ikke i dag tage endelig stilling. Jeg kan ikke i dette øjeblik overskue konsekvenserne for andre uddannelser.

Hr. Dupont spurgte også om teknika og handelsuddannelser. Det er jo sådan for handelsskolers og tekniske skolars vedkommende, at der findes regler om godtgørelse for udgifter til lærlinges befordring, og finansudvalget har netop givet tilslutning til, at reglerne herom samles i en ny fælles bekendtgørelse for disse to grupper skoler.

Hvad de teknikumstuderende angår, findes der jo ikke i dag regler om befordringsgodtgørelse for dem, lige så lidt som der er regler for lærerstuderende eller studerende ved højere læreanstalter og universiteter.

For at samle og gentage: gymnasietransportproblemet må løses og vil blive løst, så snart vi kan afslutte de principielle overvejelser herom, og — hvad jeg desværre er nødt til endnu en gang at sige — så snart vi kan skaffe de nødvendige midler dertil.

Dupont: Jeg vil gerne takke undervisningsministeren for det positive svar, der er givet på de stillede spørgsmål.

Jeg er helt indforstået med, at spørgs-